

Τό πολίτευμα τοῦ Σταυροῦ

Εἶναι πολύ ἐνδιαφέρον νά δοῦμε πῶς φθάνει κανεῖς στό σημεῖο νά ἀρνηθῆ τόν Χριστό. Θά δοῦμε μερικές ἐνδιαφέρουσες πλευρές τοῦ θέματος αὐτοῦ, ἄν ἐξετάσουμε τήν ἄρνηση τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου. Ὅταν ὁ Κύριος εἶπε ὅτι ὅλοι θά μέ ἀρνηθῆτε, ἐκεῖνος ἀπήντησε: «εἰ πάντες σκανδαλισθῆσονται ἐν σοί, ἐγώ οὐδέποτε σκανδαλισθήσομαι» (Ματθ. κστ', 33). Οἱ ἅγιοι Πατέρες, ἐρμηνεύοντας τό χωρίο αὐτό, λέγουν ὅτι ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἔφθασε στήν ἄρνηση τοῦ Χριστοῦ γιά δύο βασικά αἴτια. Τό πρῶτο εἶναι ὅτι εἶχε αὐτάρκεια, αὐτοπεποίθηση. Στηριζόταν περισσότερο στίς δυνάμεις του. Καί τό δεύτερο ὅτι χωρίσθηκε ἀπό τόν ὄμιλο τῶν μαθητῶν. Πίστευε ὅτι κι ἄν ὅλοι οἱ ἄλλοι Τόν ἀρνηθῶν, αὐτός δέν θά Τόν ἀρνηθῆ. Ἔτσι μπορούμε νά ἰσχυρισθοῦμε ὅτι ὅταν διακατεχόμαστε ἀπό τήν θανατηφόρα αὐτάρκεια, τόν ἐγωϊσμό, τήν ὑπερηφάνεια καί ὅταν ἀποχωρίζομαστε ἀπό τήν Ἐκκλησία, δηλαδή ἀπό τήν κοινωνία μέ τούς ἄλλους ἀδελφούς μας, ἀπό τήν διδασκαλία τῶν ἁγίων Πατέρων καί Ἀποστόλων καί ἀπό τήν μυστηριακή ζωή της, τότε ἀφεύκτως θά ἐγκαταλειφθοῦμε ἀπό τόν Θεό καί θά Τόν ἀρνηθοῦμε.

Ἡ ἄρνηση τοῦ Χριστοῦ

* * *

Οἱ ἐντολές τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι ἀνθρώπινοι νόμοι, ἀλλά κυρίως θεραπευτικές ἐντολές. Συνδέονται μέ τήν θεραπεία τοῦ ἀνθρώπου. Ὅπως οἱ ἐντολές τοῦ γαιτροῦ δέν ἀποβλέπουν στό νά στερήσουν τήν ἐλευθερία τοῦ ἀσθενῆ, ἀλλά στό νά τόν θεραπεύσουν, νά ἀποκαταστήσουν, κατά τό δυνατόν, τήν κατάστασή τῆς ὑγείας τοῦ ἀνθρώπου, τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Ἡ ψυχή τοῦ ἀνθρώπου ἔχει διασπασθῆ μέ τήν ἁμαρτία. Ἄλλα σκέπτεται ὁ ἄνθρωπος, ἄλλα ἐπιθυμεῖ καί ἄλλα τελικά πραγματοποιεῖ. Πρόκειται γιά μιᾶ μεγάλη διάσπαση τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Οἱ ἐντολές ἐνοποιοῦν καί θεραπεύ-

ουν τήν ψυχή. Άλλες από αυτές αναφέρονται στό λογιστικό τής ψυχής, άλλες στό επιθυμητικό καί άλλες στό θυμικό, όποτε διά τής εφαρμογής τών εντολών του Χριστού θεραπευόμαστε καί ένοποιεΐται ή διασπασμένη προσωπικότητά μας.

Οί έντολές του Χριστού

* * *

Ή Έκκλησία δέν εΐναι ένα κλειστό κύκλωμα «εϋσεβών» ανθρώπων, αλλά Νοσοκομείο πού δέχεται άρρώστους καί έπιδιώκει νά τούς θεραπεύση. Ό Θεός δέν σιχαίνεται τόν άνθρωπο. Τόν δέχεται άρκει νά μετανοήση. Ήμεΐς, συνήθως, δέν αφήνουμε τούς ανθρώπους νά άμαρτήσουν καί, άκόμη, δέν τούς δεχόμαστε εύκολα όταν μετανοοϋν. Ό Θεός από τήν μεγάλη του φιλανθρωπία δίνει τό δικαίωμα στόν άνθρωπο καί νά άμαρτάνη καί όταν θελήση νά μετανοήση, νά έπιστρέψη, τόν δέχεται χωρίς ανταλλάγματα. Εΐναι χαρακτηριστική ή παραβολή του άσώτου υιού ...

... Πολλοί άνθρωποι έχουν τεράστια προβλήματα από τό ότι προέρχον-ται από διαλυμένους γάμους, από άγνωστους γονεΐς ή από προγόνους μέ πολύ κακό παρελθόν. Καθημερινά άντιμετωπίζουμε τέτοιες περιπτώσεις πού αφήνουν τραυματικές έμπειρίες στά παιδιά καί γενικά στους ανθρώπους. Άλλά πρέπει νά τονίσουμε ότι άν ζοϋμε κατά Θεόν δέν μάς βλάπτουν καθόλου οί κακοί πρόγονοί μας ούτε μάς βοηθοϋν οί καλύτεροι πρόγονοι, άν εΐμαστε ανάξιοι απόγονοι. Ή σωτηρία του καθενός εΐναι προσωπική υπόθεση.

Τέσσερες γυναΐκες

* * *

Πολλοί μάς ρωτοϋν τί πρέπει νά κάνουν γιά νά συγκεντρώνεται ό νοϋς στην θεία Λειτουργία. Ή άπάντηση εΐναι μία. Χρειάζεται πνευματική, έσωτερική καθαρότης. Όσο κανείς άγωνίζεται έναντίον τών παθών του, όσο άγωνίζεται νά τηρή τόν νοϋ του καθαρό από τούς σύνθετους λογισμούς, τόσο περισσότερο

μπορεῖ νά συμμετέχει στό μεγάλο μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας. Ἐπίσης, ἄλλοι ἔχουν προβλήματα μέ τήν γλώσσα στήν ὁποία εἶναι γραμμένη ἡ θεία Λειτουργία. Διαμαρτύρονται γιά τήν κατανόησή της καί ἐπιθυμοῦν τήν μεταγλώττιση γιά νά γίνεται περισσότερο ἀντιληπτή. Τό πρόβλημα ὁμως δέν εἶναι ἐκεῖ. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού δέν γνωρίζουν καλά τήν γραμματική τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσης καί ὁμως κατανοοῦν τήν θεία Λειτουργία. Καί ὑπάρχουν ἄριστοι φιλόλογοι πού ἔχουν τρομερή ἀδυναμία προσπελάσεως στό πνεῦμα τῆς θείας Λειτουργίας καί ἐνῶ ἐκκλησιάζονται, στήν πραγματικότητα παραμένουν ἀλειούργητοι.

Οἱ πνευματικές ἡλικίες

* * *

Ἡ παροῦσα ζωή εἶναι ἕνα πανδοχεῖο, ὅπως λένε οἱ ἅγιοι Πατέρες, θά λέγαμε σήμερα, ξενοδοχεῖο. Ὅπως στό ξενοδοχεῖο παραμένει κανεῖς ἕνα-δυό βράδια προκειμένου νά διεκπεραιώσῃ τίς ἐργασίες του καί ἔπειτα ἀναχωρεῖ, τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τήν παραμονή μας σ' αὐτόν τόν κόσμο. Παραμένουμε γιά λίγο, ὥστε νά κερδίσουμε τήν εἴσοδό μας στήν πραγματική μας πατρίδα, πού εἶναι ὁ Παράδεισος ...

... Μέσα στήν Ἐκκλησία δέν ζοῦμε τήν μοναξιά καί τήν ἀπελπισία. Ὁ ἄνθρωπος πού βιώνει τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι ποτέ μόνος, ἀλλά συναντᾶται μέ ὅλα τά ἄλλα μέλη, τούς κοιμημένους καί τούς ζῶντας, τούς ἀγγέλους καί τούς ἀνθρώπους. Δέν διακατέχεται ἀπό ἄγχος καί ἀνασφάλεια, ὄχι γιατί θεωρεῖ τήν Ἐκκλησία σάν μιά θρησκευτική ἀσφαλιστική εταιρεία, ἀλλά γιατί αἰσθάνεται τήν κοινωνία του μέ τόν Θεό καί τούς ἀνθρώπους.

Ὁ χρόνος τῆς παροικίας

* * *

Ἡ ὁσία Μαρία ἡ Αἰγυπτία ἔζησε πολλά χρόνια στήν ἔρημο, χωρίς νά δῆ πρόσωπο ἀνθρώπου, παρά μόνον τόν ὄσιο Ζωσιμᾶ,

καί ἔτσι οὔτε ἔθρεψε πεινῶντα πτωχό, οὔτε ἐπότισε διψῶντα, οὔτε ἐνέδυσσε γυμνόν, οὔτε ἐπισκέφθηκε τούς φυλακισμένους, οὔτε φιλοξένησε ἀνθρώπους. Καί ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλά μέ τήν προηγούμενη ζωή της, πολλούς ἀνθρώπους ὀδήγησε σέ βάραθρο ἀπωλείας. Καί λέγει ὁ ἅγιος Συμεών: «Πῶς οὖν, εἰπέ μοι, σωθῆσεται αὕτη καί μετὰ τῶν ἐλεημόνων εἰς τήν τῶν οὐρανῶν βασιλείαν συνεισελεύσεται» ...

... Ὅταν ἐτοιμάζουμε τόν ἑαυτό μας γιά τήν ὑποδοχή Ἐκείνου, τότε δεχόμαστε, δηλαδή φιλοξενοῦμε, τόν Χριστό. Ὅταν πεινοῦμε καί διψοῦμε γιά τόν Χριστό, δηλαδή ὅταν ἀσκούμεθα στήν πνευματική μας ζωή, τότε αὐτά λογίζονται ἀπό τόν Χριστό ὡς πόση καί βρώση. Ἔτσι ὅταν ὁ ἄνθρωπος διά τῶν ἔργων καί πράξεων καθαρίζει τήν ψυχή καί ἀπαλάσσει τόν ἑαυτό του ἀπό τόν λιμό καί τόν ρύπο τῶν παθῶν, στήν πραγματικότητα τρέφει τόν Χριστό.

Ἰδιοτελής καί ἀνιδιοτελής ἀγάπη